

esmuc

ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA

CAMERATA
ESMUC
QUARTET
CASALS

Divendres 1 de desembre 2023, 19:30
L'Auditori - Sala 2, Oriol Martorell

Durant l'estiu de 1788, W.A. Mozart va tenir un període de composició molt creatiu, en el qual va escriure les últimes tres simfonies, la núm. 39, núm. 40 i núm. 41. La Simfonia 40, també coneguda com la "gran simfonia" (per així distingir-la de la núm. 25 K. 183, composta cinc anys abans en la mateixa tonalitat), és interpretada per orquestres a tot el món i es considera una de les més famoses i més clàssiques del compositor, malgrat no ser considerada en la seva època com a "convencional" i atreure molts amants del gènere romàntic.

Una de les raons per les quals destaca tant aquesta obra és la seva tonalitat, Sol menor, ja que les simfonies de l'època solien estar en mode major. Convé destacar l'estil, dramàtic, expressiu i potser una mica trist, que és present des del principi fins al final. Pel que fa a la instrumentació, no hi apareixen ni trompetes ni timbals, i en un primer moment, tampoc clarinets: l'autor va reescriure'n tots els papers, a excepció del darrer moviment, per incorporar el so d'aquest instrument a l'obra.

El primer moviment, un Molto Allegretto, és un dels fragments més famosos de les simfonies de Mozart: el compositor hi repeteix constantment el tema principal, jugant amb els accents d'aquesta melodia i el contrast amb l'acompanyament rítmic. S'acaba creant una tensió a causa de l'"obsessió" amb la melodia, que va augmentant fins arribar a una coda fosca i violenta, que deixa pas a l'Andante.

El segon moviment, l'Andante, en Mi bemol major, és molt més serè i alegre. Durant els seus deu minuts de durada, es manté un constant ritme de corxeres. És un moviment amb cromatismes i dissonàncies, però en cap moment es converteix en una cosa violenta o agitat. Aquest Andante ha estat citat en altres grans obres, com a Les Estacions de Haydn, compostes pocs anys més tard, entre 1799 i 1801.

Arribem llavors al Menuetto, més ràpid i amb un estil molt canònic, que ens porta al Trio, l'única part de la simfonia que Mozart no modifica des que la compongué. Això suposa que l'oboè soni amb un so i unes textures diferents de les anteriors.

La Simfonia núm. 40 acaba amb un Allegro Assai molt energètic, que tracta de ser una mena de resposta cap al primer moviment. L'obra acaba així de manera grandiosa i brillant.

Aquesta obra tan completa serà interpretada pel Quartet Casals junt amb la Camerata ESMUC: alumnes de l'Escola superior que han treballat de manera intensiva amb aquest quartet, considerat referent no només a nivell nacional, sinó internacional.

Maria Llena Pérez

Estudiant de Producció i gestió

W. A. Mozart
(1756-1791)

Simfonia núm. 40 K 550
(1788)

1. Molto allegretto
2. Andante
3. Menuetto: trio
4. Allegro assai

Violins primers

Abel Tomàs (Quartet Casals)
Guillem Armengol
Miguel Angel Castillo
Pau Andreu Cueves
Marc Barrios
Nicolàs Marqués
Carmen Pascual

Violins segons

Vera Martínez (Quartet Casals)
Dixon David Scola
Martí Font
Paula del Rio
Hugo Gracia
Laura Nicolás
Florencia Sosa

Violes

Jonathan Brown
(Quartet Casals)
José García
Claudia García
Gorane Ruiz
Ana Cerdán
Adela Beiro
Maria Cabús

Violoncels

Arnau Tomàs (Quartet Casals)
Carla Artigau
Sergi Sancho
Caterina Serrallonga
Queralt Rodríguez
Llorenç Carbó

Contrabaixos

Sergio González
Núria Carreras

Flauta

Andrea Rozas

Oboès

Laura Carles
Marc Guillén

Clarinet

Carlos Isla
Jesús Luque

Fagots

Josep Rovira
Miquel Huerta

Trompes

Aaron Colomer
Victor Talayero